

Sygn. akt: V Ka 1671/13

UZASADNIENIE

E. Z. został oskarżony o to, że w dniu 29 sierpnia 2013 roku o godz. 19: 35 w miejscowości G., gm. Oporów prowadził pojazd mechaniczny samochód osobowy F. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości – I badanie: 0,94 mg/l; II badanie: 0,98 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2013 roku, sygn. akt II K 925/13, Sąd Rejonowy w Kutnie uznał oskarżonego E. Z. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu przestępczego i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 3 lat próby.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, przy czym na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 sierpnia 2013 roku.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. sąd orzekł w stosunku do oskarżonego E. Z. świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Ponadto sąd ten zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwoty: 120 zł tytułem opłaty sądowej oraz 130 zł tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając powyższy wyrok, na podstawie art. 425 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art. 447 § 2 k.p.k. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze na niekorzyść oskarżonego E. Z..

We wniesionym środku odwoławczym na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. powyższemu orzeczeniu prokurator zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia to jest art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., a polegającą na uwzględnieniu prawidłowego wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym E. Z. kary i środka karnego bez przeprowadzenia rozprawy i wydanie następnie wyroku niezgodnego z tym wnioskiem poprzez orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, podczas gdy wniosek prokuratora zawierał żądanie orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych bez ograniczenia do jakiegokolwiek strefy ruchu.

W konkluzji apelacji prokurator na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. i art. 456 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec E. Z. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Sąd rejonowy przeprowadził bowiem postępowanie sądowe z naruszeniem przepisów art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k., co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w przesłanym do sądu rejonowego akcie oskarżenia prokurator zamieścił w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek o wydanie wyroku skazującego wobec E. Z. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie wobec niego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, świadczenia pieniężnego w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu

Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

W świetle tych okoliczności Sąd Rejonowy w Kutnie, wbrew uzgodnieniom stron, błędnie określił w wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zawężając go jedynie do ruchu lądowego. Fakt, iż nastąpiło to wbrew uzgodnieniom stron wynika zarówno z protokołu przesłuchania podejrzanego z dnia 18.09.2013 roku (k. 12-13), jak i ze złożonego przez prokuratora wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, iż wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy nie został zmodyfikowany przez żadną ze stron w toku posiedzenia w tym przedmiocie, które odbyło się w dniu 13.11.2013 roku.

Dodatkowo należy wskazać, że sąd pierwszej instancji orzekając na posiedzeniu na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym, a prokuratorem, co wiąże się z tym, że nie może orzec innej kary ani środka karnego od uzgodnionych przez strony. Złożony zatem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora o orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary jest w tym sensie wiążący dla sądu, że potrzeba dokonania zmiany w jego treści wymaga dokonania modyfikacji wniosku z udziałem stron albo rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych, w myśl art. 343 § 7 k.p.k., który stanowi, że jeżeli sąd uzna, iż nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. W związku z powyższym sąd meriti nie może samodzielnie dokonywać zmian w treści złożonego przez prokuratora na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniosku, a każda zmiana treści takiego wniosku przez sąd orzekający stanowi zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem, a oskarżonym, co w konsekwencji oznacza, że sąd wymierza oskarżonemu karę, na którą ani prokurator, ani oskarżony nie wyrazili zgody. Nie ulega zatem wątpliwości, że w sytuacji, w której sąd I instancji uznałby, że zachodzi potrzeba zmiany ustalonego przez strony środka karnego poprzez jego zawężenie jedynie do ruchu lądowego powinien albo skierować sprawę na rozprawę i rozpoznać ją na zasadach ogólnych, albo wezwać strony do rozważenia potrzeby uzgodnienia modyfikacji złożonego wniosku. Podsumowując powyższe rozważenia, należy zauważyć, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 sierpnia 2013 roku (sygn. akt II KK 199/13) stwierdził, iż sąd pierwszej instancji, orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 § 1-6 k.p.k. jest związany treścią uzgodnień pomiędzy oskarżonym i prokuratorem, poczynionych na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. i nie może wydać innego wyroku niż skazujący i orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony (LEX nr 1350542). Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01 sierpnia 2013 roku (sygn. akt II KK 80/13) podniósł, że sąd może wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. zmodyfikować, i tym samym wydać wyrok nie respektujący jego pierwotnej treści, tylko wówczas, gdy na te wprowadzone przez siebie zmiany uzyska zgodę obu stron tego porozumienia; gdy tak się jednak nie stanie, wówczas – mocą treści przepisu art. 343 § 7 k.p.k. – sąd powinien rozpoznać tę sprawę na zasadach ogólnych (LEX nr 1353961).

Orzekając o środku karnym odmiennie niż w zawartym wniosku prokuratora, bez uprzedniej modyfikacji stanowiska stron, sąd meriti naruszył art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k., co miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Z tego względu zaskarżony wyrok wymagał korekty w zakresie pkt 3. poprzez wyeliminowanie z jego treści sformułowania „w ruchu lądowym”.

Z uwagi na powyższe, sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 3. wyeliminował sformułowanie „w ruchu lądowym”, zaś w pozostałym zakresie utrzymał tenże wyrok w mocy jako odpowiadający prawu.

Ponadto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., mając na względzie zasady słuszności, sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze bowiem zmiana zaskarżonego wyroku była wyłącznie spowodowana wadliwym rozstrzygnięciem sądu pierwszej instancji, niezawinionym przez E. Z..